

Lletsó sense so

Lidia Villaverde Galán

Enrere van quedar aquells dies en què li arrencaven l'ànima i li trepitjaven el cos. En què no somreia per evitar ensenyar les seves dents esmolades. En què no aixecava el cap perquè no es riguessin dels seus grans lòbuls. En què sempre vestia de glauc. «La gent arriba a ser molt dolenta.» I tant! Cada cop que aconseguia aixecar-se, s'emportaven els pocs trossos que li quedaven i la deixaven supurant llet amb el frustrat intent de cicatritzar les ferides. Però ara ja no. Es trobava sola a casa com tota la gent que complia les normes imposades. Veia com els seus veïns sortien cada dia amb l'excusa de buscar menjar i tornaven amb el doble del seu propi pes. Com una petita senyora, sempre amb la mateixa roba de color vermell i negra, que vagava pel carrer intentant subsistir. Mentrestant, sola, entre rajoles i ciment va començar a créixer. Es va mimar i es va adornar amb una roseta. Es va començar a abraçar els dies més complicats i els que no ho eren tant. Arribada la primavera es va vestir de groc per exterioritzar la llum que començava a il·luminar el seu interior. Aquell dia va trobar la petita senyora a la seva façana, la va fer pujar i la va acollir. «Com a casa teva. » Fins que va desplegar les ales. Més tard, quan va començar la desescalada, una ànima peluda es va sentir atreta per ella. Sempre anaven de conjunt, sempre vestien de groc. És més, quan es van exposar al públic, tothom adorava aquella relació. Enrere van quedar aquells dies en què la qualificaven de mala herba. «De dolenta, res.» És clar que no! Ara s'aixeca ben esvelta entre la gent que surt al carrer. Ara s'interessen per ella. Ara la coneixen. Ara el glauc no sembla tan lleig, és la taca de color entre un mar de ciment. Ara li donen les gràcies amb la mirada. Ara hi ha persones que diuen que està exquisida en amanides. «Estic plena de nutrients.»